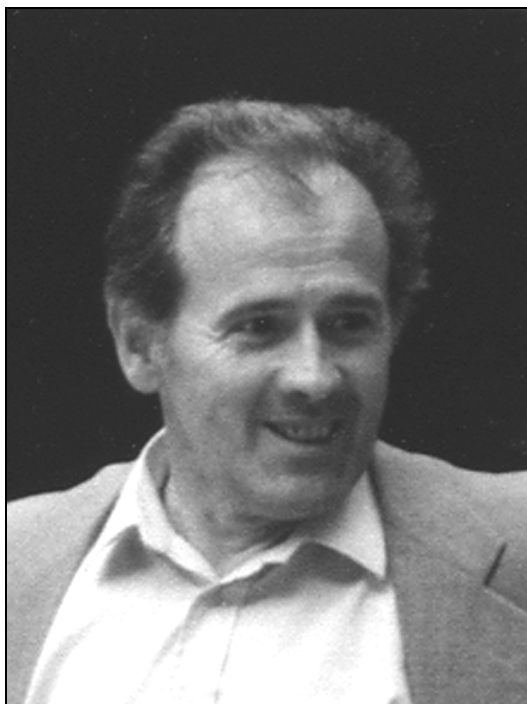

Osebnosti

V spomin. Andrej Černilogar (10. 11. 1928–18. 1. 2008)

Delavci Zgodovinskega arhiva Ljubljana smo se 22. januarja na pokopališču v Idriji poslovili od našega dolgoletnega sodelavca Andreja Černilogarja.

Rodil se je v prijazni vasi Šebrelje. Prav izpred Andrejeve rojstne hiše je mogoče videti hriboviti svet domačega Cerkljanskega, v ozadju pa slovenske gore, ki jih je Andrej tako občudoval in v katere je tako rad zahajal. Še zelo mlad se je moral soočiti s krutostjo vojne, saj je komaj petnajstleten kot eden najmlajših med primorskimi partizani kot kurir šel skozi boje v naših krajih. Po končani višji gimnaziji v Postojni je na Filozofski fakulteti v Ljubljani vpisal študij slovenskih jezikov s književnostjo. Po diplomi je kot predmetni učitelj slovenskega in srbohrvaškega jezika poučeval na osnovni šoli v Idriji. Ob poklicnem delu se je posvetil tudi delu z mladimi in bil vrsto let mentor mladim planincem na osnovni šoli in v Planinskem društvu Idrija.

Od začetka novembra 1972 je Andrej začel delati v arhivski stroki in ji ostal zvest kar sedemnajst let, vse do upokojitve leta 1989. S pogodbo med občino Idrija in Mestnim arhivom v Ljubljani je ljubljanski

arhiv z leta 1972 začel opravljati varstvo arhivskega gradiva na območju občine Idrija v vsem obsegu, kot ga je določal takratni arhivski zakon. Andrej je začel delati v idrijskem arhivu kot arhivski referent, leta 1975 pa je opravil strokovni izpit, s katerim je pridobil naziv arhivski strokovni sodelavec. V 70. in 80. letih je ob sodelovanju kolegov iz Ljubljane, predvsem Vladimirja Žumra in Rada Vodenika, intenzivno prevzemal in popisoval arhivsko gradivo. Prevzeti so bili številni fondii uprave, gospodarstva ter šolstva. Še posebej delo z arhivskim gradivom s področja šolstva mu je bilo kot nekdanjemu prosvetnemu delavcu posebno pri srcu. Med arhivskimi kolegi je bil Andrej zelo priljubljen, tudi po upokojitvi se je rad oglasil v idrijskem arhivu in je naslednikoma rad pomagal s strokovnimi nasveti.

Andrej je bil dobra in občutljiva duša, skromnega značaja, vreden in natančen pri svojem delu. Kot takega se ga bomo spominjali tudi nekdanji sodelavci. V imenu zaposlenih v Zgodovinskem arhivu Ljubljana, posebej pa v imenu obeh njegovih naslednikov v enoti v Idriji, mu izrekam vse spoštovanje in zahvalo za opravljeno delo v našem arhivu.

Janež Pirč

In memoriam. Arhivska leta Boža Otorepca

4. marca 2008 smo se na ljubljanskih Žalah zadnjič poslovili od prof. dr. Boža Otorepca, ki je začel svojo plodno strokovno pot v Mestnem arhivu ljubljanskem.¹ Kot študent zgodovine in geografije na Fi-

¹ Biografski zapisi: Sergij Vilfan, Božo Otorepec – sedemdesetletnik. *Zgodovinski časopis* 48 (1994), št. 4, str. 559–561; Umek, Ema: Dr. Božo Otorepec – sedemdesetletnik. *Arhivi* 17 (1994), št. 1–2, str. 184–185; Granda, Stane: Božo Otorepec – 70 let. *Kronika* 42 (1994), št. 3, str. 82–84; Umek, Ema, Košir, Matevž: Prof. dr. Božo Otorepec – osemdesetletnik. *Arhivi* 27 (2004), št. 2, str. 403–404; Granda, Stane: Osemdeset let prof. dr. Boža Otorepca. *Kronika* 52 (2004), št. 3, str. 439–441; Mihelič, Darja: Božo Otorepec – življenje in delo, veselje in otožnost. Stergar, Nataša, Samec, Drago: Bibliografija prof. dr. Boža Otorepca. *Ad fontes: Otorepčev zbornik* (ur. Darja Mihelič). Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2005, str. 11–26, 31–42.